

men udover det synes jeg ikke, der er Grund til at forandre denne Bestemmelse; jeg for mit Vedkommende er glad ved den.

En anden Bestemmelse, som Justitsministeren har truffet, og hvor han slutter sig til Professor Goos, angaar Spørgsmaalet om Afgivelse affalsk Forklaring for Retten og gaar ud paa, at der skal være en Forskel i Straffen, efter som Forklaringen er beediget eller ikke-beediget. Den samme Forskel gøres i den nuværende Straffelov, og Ministeren foreslaar, at man skal blive staaende derved. Jeg tror, at denne Bestemmelse er god, for naar man undtagelsesvis benytter — og det er jo meget sjældent — et Middel som Edsaffæggelse, maa man ogsaa have den mest ubetingede Garanti for, at det, der siges, er rigtigt. Selvfølgelig vil Modstanderne heraf sige: Ja, men det maa man ogsaa have i de andre Tilfælde, og det er rigtigt, men jeg synes, der ligesom kommer et Plus til, naar Udsagnet bliver bekræftet med Ed.

Det var altsaa Forbrydelser overfor det politisk organiserede Samfund. Jeg kan dér i det store og hele slutte mig til Ministeren, bortset fra de Paragraffer, som forudsætter, at der finder Afrustning Sted. Derimod kan jeg ikke slutte mig til Ministeren med Hensyn til, at Straffen sættes saa betydeligt ned, naar man tilstræber at forandre Statsforfatningen, navnlig da jeg ikke ser noget til den Begrundelse, han giver, med Hensyn til en effektiv Retshaandhævelse i disse Tilfælde. Jeg ser ikke noget til det Forslag, som Ministeren vilde komme med, om, at vedkommende skal kunne interneres uden videre — jeg vilde ganske vist bekæmpe et saadant Forslag af al Kraft.

Derimod er der nogle Bestemmelser, som jeg kunde ønske var taget med, men som Ministeren har udeladt, nemlig Bestemmelser angaaende Blasfemi. Det forekommer mig, at der er Grund til i en Straffelov at have Bestemmelser angaaende dem, som, ikke kritiserer — for saa er der ikke Grund til det —, men ligefrem kommer med Udtalelser blot for at spotte og haane og krænke andres religiøse Følelse, Bestemmelser, hvorefter de kan blive idømt en Straf. Ministeren trøster sig med, at den offentlige Mening her vil være et tilstrækkeligt Værn. Jeg tror det ikke. Saa vilde man i alt Fald kunne trøste sig med, at den offentlige Mening vilde være tilstrækkelig i en hel Del andre Tilfælde. Jeg synes, at man ligesom skal kunne sætte et Stempel paa dem, som ligefrem gør noget saadant for at spotte og haane. Jeg ser ogsaa, at

den højtærede Justitsminister har været i Tvivl om, hvorvidt han skulde tage denne Bestemmelse med eller ikke. Den højtærede Minister udtaler i Motiverne, at han har korresponderet med Kirkeministeren om Spørgsmaalet, men efter denne Korrespondance er han altsaa kommet til det Resultat, at man helst maa lade Paragraffen udgaa. Jeg vilde for mit personlige Vedkommende have ønsket, at den var blevet bibeholdt.

Det var Kapitlet om de politiske Forbrydelser. Jeg gaar saa over til at tale om de Kapitler, der handler om Forbrydelser i det borgerlige Samfund, Kapitlerne 18—22. Her behøver jeg ikke at sige mange Ord om Kommissionens Forslag, som Ministeren har sluttet sig til med Hensyn til alle disse Forbrydelser, Pengefalsk, Dokumentfalsk, almentfarlige Handlinger, Betleri og den Slags Forhold. Jeg tror ikke, der bliver stor Strid om det. Alle de Tvivlsspørgsmaal, som der er i den nugældende Straffelov, og som har givet Anledning til vidtløftige Fortolkninger og endogsaa forvoldt store praktiske Ulemper, har man faaet fjernet, idet der nu ikke er de skarpe Skelnelinier, som der var mellem de forskellige Former af Dokumentfalsk. Den højtærede Justitsminister har med Hensyn til Kriteriet for, hvornaar der forelaa Brandstiftelse, hvor der i Kommissionen staaar tre imod tre, valgt at følge Goos, som lagde Vægten paa det rent objektive. Jeg tror, det er et sikkert Kriterium.

En Bestemmelse i disse Kapitler, som jeg synes, vi maa være noget forsigtige overfor, er § 193, der handler om Kvaksalveri. Allerede i den nugældende Lov har vi jo Regler om Kvaksalveri. De Regler, vi har nu, lægger Vægt paa, at vedkommende skal udøve en Virksomhed — det er altsaa ikke nok med en enkelt Handling —, og denne Virksomhed skal oven i Købet have medført Fare i de Tilfælde, hvor den har været udøvet. Kommissionen udvider Kvaksalveri-Begrebet, idet den ser bort fra Faremomentet og siger, at naar der er udøvet en Virksomhed, er det ligegyldigt, om den har medført Fare eller ikke. Justitsministeren gaar endnu videre end Kommissionen, idet han ogsaa medtager Tilfælde, hvor der ikke er udøvet nogen Virksomhed, men hvor Kvaksalveriet blot er udøvet overfor enkelte Personer, eventuelt Personer, til hvem den vedkommende staaar i særligt Forhold, men da ganske vist kun i det Tilfælde, at det har medført Fare. Jeg tror, at begge disse Udvidelser, som er foretaget dels af Kommissionen, dels af Justitsministeren, er